

Ruta a les Valls d'Andorra

JULIOL 75

La colla de ruta vàrem iniciar la temporada, és a dir, vàrem ser els primers de marxar. Érem 20 nois i noies, 5 monitors i el consiliari, en Didac.

El dia 5 de juliol i després d'uns quants dies d'intensa feina de preparació i tràmits, a les 7 del matí ja som tots a la carretera esperant l'autocar que ens ha de dur a Andorra. No podem marxar fins a les 8 a causa d'un petit descauit del conductor: el passaport. Una trucada i a esperar.

Tots dalt del cotxe ja contents i animats comencem ja la convivència que ha de durar deu dies.

La primera parada la fem a Sant Quirze, al costat del túnel on esmorzem. Deu minutets, el ventre ple, les cames estirades i som-hi altra vegada. A la Collada de Toses tornem a estirar les cames i comencem ja a prendre contacte amb la muntanya. Podem respirar l'aire pur i fresc, i la vegetació i el paisatge pensem que potser són molt semblants als que veurem bona part de la ruta.

Aproximadament a la una arribem a La Seu d'Urgeil on ens espera l'Isidre ben provist de queviures per dos dies. Allà ja ens posem al corrent d'un petit problema de fàcil solució: el punt de destí era Os de Civis (1.500 mts.), que és un poblet de la província de Lleida, en el que l'única carretera que hi condueix passa per Andorra, o sia que està en una mena de queixal que es fica en terra andorrana. Doncs bé, per raons que desconeixem la Guardia Civil havia tallat l'accés i se'ns aconsellava modificar l'itinerari per tal d'estalviar-nos problemes.

La cosa no té altra transcendència, i després de visitar la catedral de La Seu ens en anem a Pal (1.550 mts.) i des d'allà al Coll de la Botella, lloc que segons els càlculs havíem d'arribar-hi el segon dia, el diumenge. Acampem a baix a Coma de Setúria al costat d'un rierol. I un cop acampats, haver prèns vistes i haver fet algun joc, ja és hora de sopar i en acabat a dormir. Els àpats, principalment els primers dies, ens ocupen bastant de temps. Més del previst.

El diumenge ja posem a prova les nostres cames. Fem una petita excursió. Des d'allà on estàvem acampats a uns 1890 mts. pugem fins al Port de l'Ovella que està a uns 2.400. Total és un petit entrenament. Però cansat.

A la tarda arriben en Didac, en Toni i la seva esposa la Pili, que és la nostra intendent.

L'endemà tenim el treball d'estudi dels pobles i de la gent. Baixem fins a Pali, comencem a prendre informació fent preguntes a la gent que allà hi ha. Ens hi quedem fins a mitja tarda, que l'endemà hem de matinar i fer un trajecte una mica llarg. Així ens llevem d'hora i després de desparar el campament comencem a fer ruta. Cal dir que resulta una mica dura. En algunes ocasions el terreny es difícil i pugem un desnivell de gairebé 2.000 mts. Acampem al Pla de l'Estany amb un paisatge meravellós i fa oblidar les estones més cansades.

L'endemà ens arribem a Arinsal (1.600 mts.) on esmorzem, perquè el dia abans se'ns havien acabat totes les provisions i ens és necessari baixar-hi. Ens hi quedem una estona i anem a Erts a dinar. A més ens hi quedem fins l'endemà, és a dir fins el dijous. En aquest poble trobem una senyora molt simpàtica que ens respon a totes les nostres preguntes i així ens informem de moltes coses que ens interessa saber d'Andorra. La nit la passem en una pallissa. Aquest vespre rebem la visita de gent dels nostres pobles.

El dijous canviem de mitjà de locomoció. Lloguem un jeep dels que fan les excursions els visitants i els turistes i ens du fins a l'altra punta d'Andorra, a Grau Roig (2.000 mts.). Durant el viatge hem pogut veure les ermites romàniques que hi ha, com Sant Joan de Caselles, Osdino, La Maçana, Meritxell, aprofitant al màxim l'aspecte cultural d'Andorra.

El divendres, al Cercle de Pessons fem una excursioneta i tornem que ja és vespre. Després de sopar fem un foc de camp i una vetllada que no es pot allargar perquè l'endemà ens hem de llevar d'hora ja que hem d'anar a Encamp (1.266 mts.). Hi arribem que ja comença a ser fosc perquè el camí ha estat més llarg del que nosaltres ens pensàvem. Acampem ran del poble i arriba l'Isidre, que ja esperàvem. L'endemà hi ha com una passa de mal de coll, del que bastants es queixen una mica, fins al punt que un monitor ha «d'abandonar» ja que té febre, i baixa amb l'Isidre cap a casa. La cosa no té cap gravetat, els nois fan el seu estudi d'Encamp.

Som a dilluns ja, i es palesa bastant en l'ambient que l'endemà és el dia de marxar. És un dia de relax que aprofitem per anar a comprar mentre les butxaques ens ho permetin, i també com que fa molta calor ens anem a banyar a les piscines de Les Escaldes. Al vespre trobem un campament bretó i fem una vetllada conjuntament. Parlem molt i resulta força interessant.

I el dimarts després de desfer el campament i arreglar cadascú les seves coses, l'autocar ja ens espera; i avall va, cap a casa falta gent.

En general podem dir que la Ruta ha anat bé. Tots ens hem divertit, i ens han quedat ganes de tornar-hi l'any vinent. Hem cantat, hem rigut, hem jugat, i, per què no dir-ho, ens hem cansat, i hem estat feliços en la convivència dalt d'aquelles delicioses muntanyes.

La Ruta a Andorra ha resultat una novetat pel fet que hem hagut de travessar una frontera. Però ja sabem què és anar amb una motxilla a l'esquena i tenir muntanyes al davant. Això no és cap novetat.

L'animació no hi ha faltat en cap moment. Sovint sentíem cantar a algú de la colla el que després n'hem fet «l'himne» de la ruta: Una cançó apresada els primers dies:

«Demà a aquesta hora, on serem?

—A La Palmera, a La Palmera».

I a tots ens ha quedat un bon record i ens hem dit: «Fins l'any que ve».

Garage ELOY

Concesionario **CITROËN**

GRANOLLERS: Teléfono 870 00 72

BADALONA: Teléfono 380 25 97